

Zimski pravljíčni moj svet, kakó si krasán v domovini,
 V duhu te gledam zavzet, srečen pri tebi sem spet!
 Kmečki poznati mi krov slikovito belí se nasproti,
 Njega prostorni je stan kakor nekdáj pred menoj.
 Hrastov pri dverih zapáh že leta ga čuva in leta,
 V trdna se okna zaman zimski zalétuje mraz.
 Blágo toploto širèč smejí se mu peč porogljivo.
 V njenem osrèju svetál plámen glasnó prasketá.
 Plámen ognjen prasketá, ob péci se greje družina,
 V živem pogovoru čas brzo ji dálje hití. —
 Sédel v zapéček je ded, prižgal starodóбно si pipo,
 Zvédavo v deda okó vnuk je cvetoči uprl . . .
 Pesem deklíška glási po kmečki prostorni se hiši,
 Vmes na vreteno se nit gládko izmika iz rok.
 Pač bode tkalec vesel netrgane preje, mladenka:
 Lepega bodeš blagá ženinu nesla na dom.
 Urno, le urno okrog, koló in dvokrilo vreteno! —
 Stáre se ure nocoj vedno oglašá udar.
 Préslica polna je še, nešteto v staníci povésem,
 Kaj bi, deklíška norost, vlekla ti usta na smeh?
 Sánjati čas je drugóč . . . Dremóta že mater zmáguje,
 V kotu zgovorni pastir tudi je kimati jel.
 Pipo ugasnil je ded, umóknila njega beseda,
 Čase pretekle hvalèč, ki jih preživel je mlad.
 Kládivo tolče deset . . . svetilka pojema, umira,
 Zvezde nebá se gosté, tiho je zunaj povsod — —
 Zimski pravljíčni moj svet, kakó si krasán v domovini!
 Z Bogom! Ločiti s tabó mora se trudni moj duh.
 Sanje samó so bilè, kar nemo sem gledal pred sábo,
 Tóda resnica nekóč, ko me je grela mladost.

M. O.

Dobljêna igra.

Romanca.

Granadi sijajni, v »solnca hčeri«,
 Umira mogočni Mahomed.
 Ob postelji neme viteze meri
 Vladarja sivega motni pogled.

Šepečejo tiho usta njegova:
 »Odgovora zadnjim besedam želim:
 Kje zdaj se muđita moja sinova,
 Kaj delata Jusuf in Ibrahim?«

Pristopi vitezov vrsta in pravi:
 »Vprašanje budi nam žalen spomin.
 Zaprt v Xalubaniji, čvrsti trdnjavi
 Toguje Jusuf, starejši sin.

Toguje po lepih vaseh in mestih,
 Oprostil bi rad se trdih okov,
 Ker mnogo ima podanikov zvestih,
 A žezlo prisvaja si brat njegov.«

Milujejo drugi Ibrahima:
 »Z uporniki mlajši sin se bori.
 Pristaša v deželi vernega nima,
 In vendar si žezlo izročil mu ti.«

Srdito viteze kralj pogleda. —
 Privéde mu k postelji slá dvorjan.
 Poslednja tedaj — smrtonosna beseda
 Iz kraljevih prsij privrè na dan:

»Ukaz v Xalubanijo nêsi, trdnjavo!
Naročam poveljniku Abdulu jaz:
Takoj naj odseka Jusufu glavo
Sicer porazi še njega ukaz.

Vesoljnemu rodu potem oznani:
Za kralja sem Ibrahima izbral...«
Tišina zavlada po širni dvorani,
In kralju se sêl pokloni do tal. —

* * *

Nemir v Xalubaniji srca objame,
Razkačeni mnogi stiskajo pest,
Poveljnika samega srd razvname,
Ko sêl iz Granáde prinese vest.

Le Jusuf miren Abdula teši:
»Izpolni, kar oče velevala srdit!
Za toliko časa le meča me reši,
Da grem se od svojcev domov poslovit!«

A dé mu poveljnik: »Vse tvoje želje
Poslušati moram trd in nem.
Takó mi naroča kruto povelje,
Da čakati niti hipa ne smem!«

Prosêč tovariša Jusuf poljubi:
»Ne bodi te, mili zaveznik, strah!
Ob meni vsaj toliko časa izgubi,
Da enkrat samo doigrava ‚šah‘!«

Nemudoma mizo prinese sluga,
Podobe pred-nju položi strmêč.
Na polje jih urno razstavita druga,
Pokojen Jusuf, poveljnik drhteč.

Minuta se brzo umika minuti,
In že je na tihem Abdulu žal.
Ob hladnem Jusufu v duhu sluti,
Da igre ne bode kmalu končal.

»Vstaniva, Jusuf, in igro končajva!
Prešla je že cela ura in čez.«
»Potrpi, Abdul! Do kraja igravja!
Ne moti poslednjih v igri potez!«

Na sedež poveljnik nazaj omahne,
In plašno ozira se vedno do vrat.
»Končano!« vzklikne in se oddahne.
Potegnil je kraljevič Abdulu »mat!«

Na gradu je stražar v rog zatrobil,
Pred Jusufa planil vitezov roj:
»Umril je Mahomed, igro si dobil,
Ti bodeš naš kralj, odločen je boj!« —

A. M.

Zle moči.

(Noveleta. — Spisal Josip Krasjanin.)

(Konec.)

IV.

estno in natančno je prihajal Dobran v delalnico. Večkrat je srečal in pozdravil Julijo Klasarjevo. Mnogokrat ga je obhajala neka žalost. Čutil je v najskrivnejših globinah svoje duše, da ji je nekako dober. Julija je morda tudi slutila njegovo naklonjenost proti sebi. Saj je

večkrat opazila, da mu je pri pozdravu nekaj obtičalo v grlu, da bi rad še kaj povedal, a da mu ni dala zadrega. Julijino hladno vedenje, celó izogibanje, h krati še nekak ljubezniv ponos — to mu je vedno zapiralo ustnici.

Poleten dan je bil. Že zajutra po prvih solnčnih žarkih je pritiskala skoro neznosna soparica in težila delavcem kakor svinčena peza potne ude. Vsem